

Добродетелта е победа на волята над природата

Дали добродетелта е победа над природата? Дали тя не е слабост или пък е нещо повече значимо от инстинктите ни?

По принцип човек е създаден да бъде първичен, тоест да се ръководи предимно от инстинктите си, а не от разума.

Именно много лоши хора са такива, защото те се ръководят от инстинктите си. А да си първичен е много лесно, но ако всеки човек стане напълно първичен, в света ще настъпи хаос. Такива хора не са истински щастливи.

Но има и друга крайност – да се ръководиш предимно от разума, тоест да си много добър и отстъпчив, като характер. Този тип хора са по-нешастни, дори от първичния тип хора, защото често пъти околните злоупотребяват с тях.

Тогава кои са по – силни? Аз мисля че по принцип нито едните, нито другите са силни.

Истински силни и съвършени са хората, които са на средата между границата на добро и зло, тоест тези, които се ръководят едновременно и от разума и от инстинктите си. Те не биха злоупотребили с друг човек, но същевременно не биха и позволили да се злоупотребява с тях.

Все пак ако трябва да избира между крайностите добро и зло, кой тип хора са по-силни, аз мисля че по-силни са тези, които са добри – те могат да се сдържат, за разлика от лошите, поради които би настъпил хаос в света.

Но често пъти причината в това да бъдеш добър или лош не е природно зададена в гените. Това се дължи на възпитание и опит(преживявания). Когато на човек му се случи нещо лошо или пък е бил мачкан от лоши хора, той има две възможности – да стане също лош – първичен или пък да стане прекалено добър (да позволява да бъде мачкан, малтретиран). Повечето хора стават лоши, което е по-голямата слабост от това да си добър, но може би пък е по-благоприятната за самия теб(за да не бъдеш мачкан). Аз лично съм се срещал с двете крайности и съм бил в тази на доброто.

В заключение ще кажа, че не са силни нито лошите, нито добрите хора – силни са тези, които намират баланса между добро и зло. Аз съм се изградил, като балансиран човек.